În mijlocul lupilor

Vasile Voiculescu

Se vorbea despre vînatul mare şi vînătorile majore, din ce în ce mai părăsite la noi, deşi munţii sînt încă plini de urşi uriaşi, cerbi falnici, misterioşi ţapi negri şi mistreţi primejdioşi, dacă nu de lincşi şi jderi. Doar bourul lipseşte din vechea faună cinegetică a ţării. Şi e păcat, adause gazda, că nu l-am prăsit din nou, aşa cum au făcut alte state.

- Eu o spun de mult, îl întări altul. Sîntem încă un colţ al lumii unde pătimaşii ar putea găsi mult mai uşor emoţiile tari şi peripeţiile vînătorilor grele, fără să mai fie nevoie să alerge pînă-n Africa şi India.

Şi conversaţia se învălmăşea în jurul decadenţei acestei activităţi vitale şi primordiale, vînătoarea, cu care omul vine din fundul mileniilor de piatră, cînd a fost silit să dea singur lupta inegală cu ursul cavernelor şi leul băştinaş. Dar mai ales cu elanul, cerbul impetuos al erelor primitive, mai primejdios decît toate fiarele la un loc.

Cineva întrebă despre elan... Gazda aduse numaidecît albume cu reproduceri după desenele găsite în peşteri, înfăţişînd minunate scene de vînătoare primitivă, şi cărţi despre rolul şi însemnătatea vînătoarei în preistorie. Stam toţi plecaţi pe ele şi începeam să înţelegem că lupta cu sălbăticiuni mult mai puternice decît noi ne-a silit, ca să le biruim, să ne preschimbăm în oameni.

Gazda ne lămurea cum pentru mîncare omul găsea destulă pradă mai slabă decît el, precum şi toate roadele pămîntului. Dar împotriva leului, care năvălea peste el în cavernă, şi a ursului, cu care intra în concurenţă pentru adăpost, ori a mamutului care-l strivea, vînătoarea trebuia să se transforme în arta supremă, ştiinţă şi magie totodată, tehnică şi cultură, sacrificiu şi încordare de energii, cu simulacre şi ritualuri magice, desfăşurate pe ariile altarelor, aşa cum arăta toate scenele zugrăvite în peşterile preistorice. Sau cum se mai practică la sălbaticii de azi.

-Ecouri de atunci, urmă el, mai răsună ici-colo în practicile magice şi eresurile vânătorilor de la ţară: glonţul descîntat, unsorile vrăjite, talismanele, zile Liste şi nefaste, precum şi alte rînduieli ale vînatului, mergînd pînă la purificare. Adevăratul vînător nu fumează tutun şi se ţine de la rachiu, măcar cît umblă la vînătoare.

Dar cine se mai gîndeşte, oftă el, să adune pulberea acestei sfărîmate culturi în care se întrupa odinioară esenţa idealului omenesc...

Şi gîndurile noastre, înfiorate, se întoarceau înapoi pe pîrtiile deschise de oamenii paleoliticului, la cavernele cu oase de urşi şi lei prohodite de magii clanului în incantaţii şi vrăji.

După o mică tăcere, un magistrat, lăsînd cartea din mînă, ceru îngăduinţa să ne spuie o întîmplare de-a lui, căreia de-abia acum îi găseşte rostul şi îi înţelege legăturile.

- Eram, începu el, judecător de pace al unui ocol rural, într-un ţinut deluros acoperit cu păduri feciorelnice, la poalele munţilor. Ape furioase sfîşiaseră odinioară pămîntul şi rîpi imense cu straturi culcate de humă vînătă, vărgată cu gresie albă, dau o impresie de arhaism şi primitivitate tulburătoare. Nicăieri n-am mai văzut cer sfîşiat de apusuri mai adînci şi mai misterioase, prin care se scurgea, galben, peste meleaguri încremenite în vechime, parcă sîngele melancolic al unor ere de mult încheiate în restul lumii... Nu m-aş mira dacă găurile negre ce se deschideau în pereţii malurilor nu erau guri de peşteri, pline de osemintele trecutului, ca cele din albumele ce răsfoirăm. Ţinutul sta încă bogat în vînat, mai ales lupi şi vulpi, chiar jderi şi rîşi, dar nu mă interesa

vînătoarea. Pe atunci nu mă gîndeam decît la cariera mea, cum să înaintez şi să scap mai repede de acolo.

Începusem totuşi să adun rudimente de drept popular şi frînturi de obiceiul pămîntului, pentru un studiu pus la cale să-mi ţie de urît.

Mă uimeau nu atît temenelele, ci frica cu care mă priveau oamenii. Cu astea ne întîmpinau pe toţi cîţi făceam parte din administraţie, şi erau îndreptăţite. Mînuiam şi eu pedepsele. Mă impresiona altceva: un fel de evlavie, o veneraţie de altă esenţă cu care eram întîmpinat şi de care colegii mei, medicul plaiului şi subprefectul, nu se învredniceau. M-am lămurit însă curînd. Eu eram un mag. Judecătorul era pus mai presus decît ceilalţi, învestit cu puteri spirituale. Eu nu băteam, ca jandarmul sau ca pretorul. Nici nu smulgeam copiii bolnavi din braţele mamelor, ca medicul, să-i trimit la spital. Eu aveam putere, ca judecător, cu un singur rînd de buchi scrise, să leg şi să dezleg tot ce puneau la cale ceilalţi, amenzi, contravenţii, procese. Şi cu o iscălitură de-a mea puteam să spăl pe învinuit de toate păcatele pentru care era tîrît înaintea mea. Cum nu putea face popa, cu care satul, de altfel, avea cîrcote şi judecăţi.

Într-o zi am achitat un ţăran învinuit că vînase fără permis de vînătoare, în sezon oprit, şi, pe deasupra, vînat interzis: o căprioară. Jandarmul îl prinsese tocmai cînd o jupuia.

Omul se apăra că n-o ucisese cu arma, nici n-o prinsese în cursă. Ci o scosese din gura unor lupi care o încolţiseră. În adevăr, la cercetare nu s-au găsit găuri de gloanţe, ci numai urmele colţilor adînc înfipţi în gîtul prăzii şi alte mursicături ale fiarelor.

Dar satul s-a arătat foarte nemulţumit de judecata mea. Cîţiva pe care mi-i apropiasem au îndrăznit să mi-o spuie. Omul mă înşelase. El vînase şi trebuia pedepsit. Că nu s-au găsit urmele gloanţelor nu era nici o dovadă.

- Cum aşa ? i-am întrebat. Aţi văzut doar toţi grumazul căprioarei sfîrtecat de colţii lupilor.

- Da, dar lupii au lucrat pe socoteala lui. El i-a pus.

- Cum să-i puie ? mă mirai. Ce, lupii au ajuns pe la noi cîini de vînătoare ?

- Aşa e, cum spuneţi dumneavoastră, întăriră ei. Fiarele stau în slujba lui, năimite. Aleargă şi ucid vînatul din poruncă. Ba încă i-l aduc şi la picioare. Altminteri, cum l-ar putea el scoate din gura haitei, dacă nu cu bunăvoia. Că altfel l-ar face fîşii şi pe el.

În adevăr, la proces eu nu mă gîndisem să întreb pe împricinat cum silise pe lupi să-i lase prada.

Am aflat cu acest prilej că omul meu era un mare vrăjitor de lupi, pe care îi supunea şi-i folosea cu farmecele şi magia lui, ca un stăpîn.

I se spunea Luparul şi era privit ca o urîciune a lumii. Asta m-a făcut curios şi m-a îndemnat să-l cercetez. Îmi putea fi preţios pentru îmbogăţirea culegerii mele de datini populare şi ca tip uman, ieşit din comun.

Trăia, ca un paria, afară din sat, pe coclauri, într-un fel de jumătate bojdeucă, jumătate peşteră scobită într-un mal argilos şi sterp. N-avea nevastă, n-avea copil... nimic. Era singur ca un sihastru. Lumea spunea că în preajma lui nu suferă să vieţuiască nici un dobitoc domestic, din cele ce se găsesc în gospodăriile oamenilor. Vitele şi-ar lua lumea în cap, spăimîntate la vederea lui, şi cîinii ar fugi de el urlînd.

În adevăr, nu m-a întîmpinat nici o vietate cînd am pătruns în bătătura lui... Sărăcie, mi-am zis, nu-i altceva. Doar cîteva găini rîcîiau în nisip. L-am strigat. Abia a ieşit. Cînd m-a recunoscut s-a bucurat. Era un bătrîn verde, uscat, înalt şi ciolănos, posomorit, dar cu o privire arzătoare, părul des, căzut pe frunte şi mîinile lăţite, cu degete răşchirate ca nişte labe. Chipul măsliniu şi prelung,

spînatic, abia ţărcuit pe sub fălci de o zgardă de barbă rară şi ţepoasă, avea ceva tainic, trist şi totodată vehement în el.

Şi am priceput de ce era spaima şi hula satului, pentru ce toţi îl urau şi-l huiduiau. După înfăţişare se arăta ca un anormal. Un tip lombrozian. Umbla vorba că din trupul lui se răsfiră un iz sălbatec şi nimeni nu-i poate suferi nici mirosul, nici privirile. Cercai să-mi dau seama ce e adevărat din toate ponoasele cu care-l încarcă lumea, care-l învinuia de multe rele şi nelegiuiri, dar mai ales că trimite lupii înadins să facă stricăciuni în vitele gospodarilor. Ba uneori se preface el însuşi un lup şi iese înaintea oamenilor şi-i sfîşie.

Luparul m-a primit stîngaci, dar cuviincios, fără mari plecăciuni, cu o demnii.ne şi o stăpînire de sine care m-au impresionat. M-am dat aproape de el. Se simţea în adevăr un miros tare. Nu ştiu dacă aţi jupuit careva din dumneavoastră un şarpe ? Ei bine, avea un iz arsenical, un miros usturat. Dar cred că asta venea de la o bundă de blană cu care era îmbrăcat şi de la brîul tot de blană ce-i strîngea mijlocul subţire de flăcău.

M-a poftit în spelunca lui. Pe vatră ardea focul şi fierbea o oală cu nişte buruieni. Laviţa era aşijderea acoperită cu blăni şi piei de fiară. Şi pretutindeni blăni; de urşi, de lupi, de căprioară.

L-am întrebat cu ce le-a vînat ? Mi-a răspuns că toate sînt vechi. Cea mai marc parte de la taică-su şi moşu-său, altele de cînd umbla şi el, odinioară, ca toţi vînătorii, cu puşca. Dar de cînd a îmbătrînit şi nu mai poate ochi, s-a lăsat de vînat. Prinde din cînd în cînd în laţ şi la capcană cîte o vulpe nărăvită la orătănii sau scoate şi mai arareori de la lupi, cu ciomagul, cîte o pradă, cum s-a înlîmplat cu căprioara pentru care fusese tîrît de duşmani la judecată. Dar trăieşte tot mai greu pe cît îmbătrîneşte. Şi tot mai slăbănogit, aşteaptă să-l sfîşie într-o zi fiarele şi pe el.

M-am folosit de vorbirea lui despre fiare şi i-am mărturisit făţiş că mă interesează mult legăturile lui cu sălbăticiunile, mai ales cu lupii. Pentru asta venisem. Omul m-a privit fără să clipească şi a tăcut. L-am încredinţat că vin din mare prietenie pentru el, nicidecum să-1 spionez sau să-1 ispitesc. Că mă îndeletnicesc şi eu cu un soi de farmece şi descîntece, cu care chem duhurile - făceam în adevăr spiritism... şi l-am rugat să-mi destăinuie şi mie din ştiinţa şi puterile lui. S-a apărat că nu-i adevărată hula lumii, că nu ştie şi nu poate nimic mai deosebit decît ceilalţi oameni. Dar că se pricepe să vorbească şi să se înţeleagă cu lupii în limba lor.

- Cunoşti graiul lupilor ? întrebai.

- Da, domnule. L-am deprins de mic copil.

- Cum şi de la cine ?

- Întîi de la moşu-meu şi de la tata, că îl ştiau şi ei.

- Îl ştiau şi ei ?

- Da... Moşu-meu şi tata erau pădurari vechi. Trăiau numai în miezul codrilor şi creşteau pe lîngă ei lupi, pe care îi prindeau de puiendri. Eu m-am născut şi am crescut între căţei de lup, cu care mîncam alături, cu care mă jucam şi mă băteam în parte pînă veneau ai mei noaptea tîrziu de prin pustietăţi. Uite şi acum zgaibele lăsate de colţii şi ghearele lor.

Şi-şi desfăcu braţele; nişte cotolane păroase, numai din vine, gîlci şi noduri.

- Şi maică-ta ? îl întrebai.

- N-am avut mamă, răspunse el scurt.

- Dar nevasta ?

- Nevastă-mea e-o tufă scorburoasă din pădure...

Am văzut că pe latura asta unde puneam degetul durea... Schimbai vorba.

- Şi la ce foloseau alor dumitale lupii ?

- Le ţineau de urît, răspunse cu zîmbet amar omul.

- Numai atît ?

- Ba le mai apărau bîrlogul de oameni şi de sălbăticiuni.

- Numai atît ?

Urmai să-1 privesc întrebător.

- Şi uneori îi ajutau la vînat, întregi omul răspunsul la ancheta mea. Dar, urmă el, îndată ce creşteau mari şi li se făcea de dragoste, rupeau lanţurile şi fugeau înapoi în pădure, lepădîndu-se de prieteşugul nostru şi de traiul bun.

- Vra să zică, vă erau ca un fel de cîini ?

- Tot sălbăticiuni, domnule. Nu se afla chip să-i domesticeşti de-a binelea. Tata era numai semne şi răni pe mîini şi pe pulpe de muşcăturile lor. Trebuia mai întîi să-i îmbuibi de carne ca să te apropii de ei, să-i mîngîi şi să le scoţi prada din fălci.

Din destăinuire în destăinuire, Luparul ajunse să-mi făgăduiască să mă ia cu el într-o noapte potrivită şi să-mi arate meşteşugul lui la lupi.

A ales noaptea Sfîntului Andrei, cînd lupii îşi primesc pentru tot anul merticul lor de prăzi. Fiecăruia i se sorteşte anume om, anume femeie ori copil, pe care are voie să-l mănînce. Atît! De vite şi de alte prăzi nu li se ţine socoteală. Au îngăduinţă oricîte, numai în ceea ce priveşte omul, lupul trebuie să se mulţumească cu ceea ce i s-a dat tain. Era - şi-mi notai pentru studiul meu - un fel de drept, o frîntură din vechea pravilă a vînătorii primitive. L-am descusut şi despre alte superstiţii şi eresuri: mi-a răspuns deschis şi inteligent.

Şi omul huiduit şi hulit care sta în faţa mea îmi inspira nu atît milă pentru singurătatea şi părăsirea în care fusese alungat de societatea cu care nu se împăca, cît un intens interes pentru dîrzenia lui în lupta vieţii şi forţa cu care biruise pînă atunci lumea duşmănoasă, oamenii care pentru el erau adevărate fiare.

La plecare a vrut să mă încarce cu o căciulă de ouă proaspete. Le-am refuzat. A scos repede dintr-o ladă cîteva piei de jder, o splendoare. Nu le-am primit. Şi-a dat seama că nu umblu după plocoane şi n-a stăruit.

A rămas înţeles că în ajun de Sfîntul Andrei trec eu pe la el. Nu vream să ştie satul ce fac ca să se amestece în treburile mele. Pînă atunci mai erau vreo trei săptămîni. Nu pot spune că uitasem de întîlnire. Dar interesul îmi scăzuse în atît, că pregetam să mai iau frigul în nas şi să ies din casă. Alte griji mă hărţuiau. Îndeosebi aşteptam un răspuns grabnic de la Bucureşti, de care atîrna trecerea

mea în tribunal. Şi o plecare acolo spre a grăbi mutarea mă preocupa mult, căci n-aveam pe cine lăsa cîteva zile în loc. Încît nu mai ţineam nici o socoteală de ziua făgăduită Luparului.

Când, într-o noapte, m-am trezit în răcnetele şi hăituirile satului şi cu toţi oa-menii curţii în picioare. Doi lupi pătrunseseră cu mare îndrăzneală pînă la reşe-dinţâ judecătoriei, unde locuiam, şi încercaseră să răşluiască un purcel al aprodului. Asta m-a hotărît să mă ţin de cuvînt, şi seara următoare, cu puşca în spate, m-am înfiinţat la spelunca Luparului.

- Ţi-am primit înştiinţarea, îi strigai glumind. Ai făcut bine că mi-ai trimis-o, mă bătea gîndul să nu te mai necăjesc.

- Da' de unde, domnule, zîmbi el cu ochi aprinşi, nici un necaz. Poftiţi înăuntru pînă se luminează întunericul. Că trebuie să se arate luna.

Am intrat. La lumina opaiţului am văzut atunci ceea ce nu băgasem de seamă întîia oară. Pe pereţii văruiţi cu alb, chipuri mari şi mici de lupi, de cerbi, vulpi şi mistreţi zugrăviţi unii cu cărbune, alţii cu humă roşie, în felurite înfăţişări. Cîţiva alergînd, alţii căzuţi, mulţi în atitudini nefireşti, de pildă sculaţi

în două picioare sau suiţi în copaci rămuroşi. Şi în mijlocul acestor icoane, un om uriaş cu o bîtă enormă, cu care-i mîna parcă. Contururile lui treceau dincolo şi se lungeau pe tavanul scund ca ale unei zeităţi protectoare.

Desenul era tras cu o singuranţă şi o dibăcie uimitoare, ca de un adevărat înzestrat.

- Copilării, zise omul urmărind fără plăcere uimirea mea. Am căzut în mintea copiilor, şi iarna, ca să-mi treacă de urît, mă joc cum mă jucam în coliba tatii.

Rotind ochii, zării pe vatră şi prin colţuri alte chipuri de fiare plăsmuite din lut. Astea erau mai grosolane, ca cele ce se vînd prin bîlciuri... Unele se înfăţişau şchioape, le lipsea cîte un picior, altele cu găuri în coaste, cu ţepuşe înfipte în oblîncuri...

Am vrut să le cercetez mai de aproape. Dar Luparul mă împiedica...

- Gata, domnule judicător, zise el solemn, sculat drept în faţa mea şi astupîndu-mi vederea. A ieşit luna şi trebuie să mergem, că e depărticior.

A trebuit să las idolii de lut în pace şi să-l urmez. Luase cu el numai o bîtă enormă. Era înfăşurat într-o saricâ de piei sălbatice, cred de lup, din care zbucnea nesuferitul miros usturat, de care acum era plin tot omul.

Am mers ca două ceasuri, cu ocoluri, urcînd şi coborînd dîmburi şi gorgane, cînd spelbe, cînd încîlcite de păduri, pînă am ajuns într-un gurgui, care stăpînea văile. Gîndindu-mă bine, cred că nu ne-am dus prea departe, dar omul m-a ocolit în loc, ca să-şi încurce ca fiarele urma. Sau ştiu eu... Insă acolo unde ne-am oprit, stăpîneau o linişte, o pustietate şi un ger de planetă moartă. Lumina ameţitoare a lunii, care făcea totul şi mai fantastic, ne îmbăia, ne izola, însingurîndu-ne parcă şi mai mult de lume.

Luparul mi-a ajutat să mă urc într-un tufan crenguros, unde înjghebase din cîţiva snopi de coceni un patul între doi craci groşi ai copacului. Apoi s-a suit şi el, mai către vîrf.

Nu se clintea nimic în poleiul lunii, care lăcuia cu îngheţul ei cuprinderea toată. Doar inima mea bătea neliniştită...

Deodată, din văzduhul de deasupra mea ţîşni un plînset amar, o schelăitură jalnică, schimbată repede într-un urlet uriaş, modulat, cu gîlgîituri... Dacă nu m-aş fi ţinut repede şi nu m-aş fi înţepenit în crăcana copacului, aş fi căzut. Ridicai ochii. Omul, înălţat pe o creangă de care-şi încolăcise braţele, ieşea afară din coroana copacului cu obrazul plecat asupra unui lucru pe care-l ţinea cu amîndouă mîinile şi din care scotea vaierele astea înfiorătoare. Tăcu cîteva minute, în care timp tăcerile îşi aţinteau parcă urechile. Apoi începu iar luluitul straniu, ca o chemare dramatică, un soi de strigăt al pustietăţii şi întrebare în acelaşi timp. Şi melopeea tragică iar se ostoi, aşteptînd.

De departe, o buciumare de bocet îi răspunse, fioroasă...

Omul iar sună. Şi din alt colţ al lumii alt urlet mai fiornic dete semne. Şi repede se înteţi nu un dialog, ci, aş zice, un polilog, o îngînare sălbatecă între Luparul şi nevăzutul ale cărui glasuri dureroase se apropiau pe paşi nesimţiţi, trase de clamoarea tot mai înteţită a vrăjitorului.

Şi dintr-o dată simţii cu toate instinctele dezlănţuite o prezenţă. Cătai în jos: la tulpina tufanului o dihanie cu capul ridicat ne privea... Apoi numaidecît alt lup se strecură lîngă el, tăcut. Omul urma să cheme prelung şi tînguitor zările, de unde primea răspunsuri tot mai lugubre, văitături răsucite ca de viscol, recitative răguşite, haituri sugrumate în gîtlejuri flămînde, asemeni ţipetelor unei imense deznădejdi.

Curînd tufanul fu împresurat de un hăitic de cinci lupi, aşezaţi în cerc, stînd în şezut ca la sfat, pe picioarele dindărăt. Cu gîturile încordate, cu ochii

lucitori, ei scheunau uşor, printre dinţi, cu gorgane şi înflorituri, pe diferite glasuri şi tonuri, în bemoli şi diezi, întreţinîndu-se cu omul care acum îşi modula în ritmuri scurte, sincopate melopeea lui ca la o ananghie, de la gravul cavernos la catifelatul de flaut, şi acutul înfiorător al crimei; de jos se împleteau vocalizări sălbatice cu tăceri gînditoare.

Ce le spunea omul? Le povestea ceva? îi certa? Le făgăduia? Împărţea prăzi ? Că lupii, mereu cu gîtlejurile în sus, îşi schimbau între ei locurile, se tîrau pe burtă, săreau în picioare, se porneau pe bocet, clănţăneau din dinţi, dănţuind parcă aşa cum le buciuma stăpînul. Cît a ţinut reprezentaţia aceasta ca de circ n-aş putea spune. Eram mai mult decît zăpăcit şi ameţit... Stam hipnotizat. Încremenisem cu mîinile încleştate pe o creangă şi cu arma slobodă pe genunchi... Nu simţeam gerul, dar trebuia să-mi fi pătruns îngheţul în oase, că eram ţeapăn ca un ţurţur; şi m-am trezit... La mişcarea mea, puşca a pornit să cadă. Am vrut să o prind, dar mă răsturnasem de pe maldărul unde înţepenisem, şi din cîteva rostogoliri am ajuns jos la rădăcina copacului, în ocolul fiarelor, care în aceeaşi clipă toate se ridicară zbîrlite...

Dar mai înainte ca una din ele să iasă din cerc şi să se arunce, Luparul îşi dădu drumul din vîrf chiar în mijlocul lor, năvalnic, cu bîta ridicată ca un sceptru şi cu urlet spăimîntător.

Cum stam trîntit şi-l priveam de jos în sus, mi s-a părut enorm, cu sarica înloiată şi cu căciula moţată acoperind luna, care-i făcea pe margini un cearcăn în jurul capului. Din ochii căscaţi îi zbucnea un fel de văpaie, ca şi din mîinile intuise, mai ales din degete: un fel de materie fosforescentă, ca la licurici. Iar izul puternic, mirosul nesuferit de nimeni, şi mai usturat, duhnea din el cu o tărie de neînvins.

Lupii încremeniseră. Omul băgă din nou gura, acum vedeam bine, într-o oală şi începu să scoată nişte sunete din ce în ce mai scurte, mai poruncitoare, ca nişte gîfîituri, gîlgîituri înăbuşite de gîtlej sălbatec, la auzul cărora lupii, pleoştind cozile, începură să se tragă înapoi şi să lărgească laţul dimprejurul nostru...

- Urcă-te repede în tufan, îmi porunci încet Luparul, scoţînd pe jumătate botul din oala unde fierbea ecoul urletelor.

Încercai să mă ridic, dar nu putui. Mă durea grozav o gleznă.

- Nu pot, gemui, mi-am rupt glezna.

Omul se apropie cu spatele de mine şi se aplecă pe vine.

- Agaţă-te în cîrca mea, iute. Şi se mogîldi, ca o movilită, cît putu, ca să-l ajung şi să-mi vie bine să-mi încolăcesc braţele de gîtul lui. Pe atunci eram încă subţirel şi uşor.

Omul s-a ridicat cu mine în spinare, s-a scuturat ca să mă aşeze bine de-a lungul spatelui său lat şi a pornit cu mine în cîrcă, fără să înceteze sunetele vrăjite şi polilogul cu fiarele care stricaseră cercul şi se strîngeau iar hăitic, cu diha-nia cea mare în frunte.

Am ridicat puţin picioarele, zgîrcind genunchii, ca să nu mi se tîrască vîrfurile tălpilor de pămînt, să mă împiedic de pietre şi rădăcini. Şi stam acolo în spatele lui, trăgînd adînc în piept mirosul descîntat cu care biruia fiarele şi căruia îi simţeam acum toată puterea magică. Mîinile lui urmau să împrăştie, mai ales din degete, văpaia fosforescentă, pe care o vedeam dincolo de el în faţă, cînd întindea şi juca bîta către bestiile ce dau îndărăt pas cu pas şi se trăgeau dinaintea lui.

După cîteva şovăiri, hăiticul se dete bătut. Cumpăna magică era să nu curgă sînge. O singură picătură, de la om sau de la fiare, şi vraja se spărgea. Nimic n-ar mai fi oprit catastrofa. Dar Luparul izbutise...

Urlete din ce în ce mai depărtate, mai înăbuşite de zăbranicul lunii şi al tăcerii se pierdeau în tainele de dincolo de zarea noastră. Pe urmă nu mai ştiu... De emoţie, de durere, cred c-am leşinat, sau poate numai am adormit. Ceea ce ştiu e că m-am trezit în patul meu din odaia de culcare de la reşedinţă. Era dimineaţă mare, şi aprodul îmi adusese, ca de obicei, cafeaua la pat...

Cum se strecurase nesimţit omul cu mine în cîrcă mi-a rămas o taină. Dacă n-ar fi fost durerea de la gleznă, aş fi fost convins că am visat...

Doctorul a constatat că era o simplă scrîntitură. A pus încheietura într-un bandaj strîns şi am putut umbla cu piciorul în şoşon şi sprijinit în băţ. Nu se putea să stau în pat, venise telegramă chiar în dimineaţa aceea să mă prezint imediat la Bucureşti, pentru mutare. Mi-am strîns lucrurile şi am plecat ca un nebun.

- Şi Luparul ? întrebă gazda.

- Nu mai ştiu nimic. Am lăsat toate în urmă, fără să-mi întorc ochii sau gîndurile. Ajuns la Bucureşti şi intrat în marea carieră a trebuit să mă fac eu însumi vrăjitor, de alt soi de fiare, de oameni, cu care am avut, cum ştiţi, mult de luptat.

Dar discuţia dumneavoastră despre vînătoarea magică mi-a împrospătat toate emoţiile de atunci şi m-a făcut să pătrund o parte din tainele ce s-au petrecut în mine.

- Ce crezi că era văpaia din ochii şi din degetele omului ? întrebă cineva.

- Nu aş şti acum. Dar atunci şi acolo, cum stam căzut în mijlocul fiarelor, cu toate instinctele treze şi încordate, îmi amintesc că am făcut fără să vreau reflecţia că văpaia aceea era toată voinţa omului exasperată, tot fluidul magic strîns şi condensat de fiinţa celui care făcea efortul extraordinar să alunge primejdia... Fără această magie, am fi fost pierduţi. Pe urmă nu m-am mai gîndit la asta, am uitat... Dar acum iar încep să pricep. Ca şi în magia vechilor vînători, omul meu crescuse, se lărgise dincolo de el, de sălbăticiunea strîmtă a lui, ca să poată cuprinde şi înţelege pe lup, să şi-1 asimileze. Numai cunoscîndu-l astfel, magic, putea să-1 supună şi să-1 stăpînească. O formidabilă activitate de duh, pe care noi nu o mai putem săvîrşi. Magul primitiv devenea prin asta arhetipul lupului, marele lup spiritual de dincolo, dinaintea căruia hăiticul de rînd se trage înfiorat, ca oamenii la apariţia unui înger... Omul preistoric nu alerga după fiare, ci vîna primejdii, săgeta taine potrivnice, întindea curse pentru probleme de existenţă...

- Exagerezi, preşedinte, îl întrerupse un prieten. Eu cred că văpaia omului dumitale era un fosfor oarecare, un putregai, cum face lemnul unor anume copaci, cu care el îşi îmbibase mîinile şi obrazul, ca să ţie în respect fiarele. Am citit undeva despre asta.

- Se poate, dar cu asta văpaia n-a fost mai puţin magică, încuviinţă povestitorul, mîngîindu-şi încet glezna în care se deşteptase amintirea unor dureri adăpostite altădată, demult, acolo.

1947, mai 2, Bucureşti